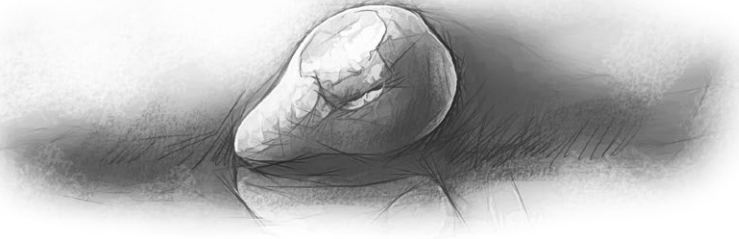

Düşüş

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 3; 2. Korintliler 11:3; Vahiy. 12:7-9; Yuhanna 8:44; Romalılar 16:20; İbraniler 2:14; 1.Timoteos 2:14, 15.*

HATIRLAMA METNİ: “Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topoğuna saldıracaksın” (*Yaratılış 3:15*).

Tanrı'nın Aden bahçesinde ilk anne babamıza tüm verdikleri içerisinde aynı zamanda bir uyarı da bulunmaktaydı: “Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin... Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün” (*Yaratılış 2:16, 17*). İyiyle kötüyü bilme ağacından yememeleri için onları ikaz eden bu uyarı (*Yaratılış 2:16, 17*), onların iyiyi bilmeleri gerektiğini fakat kötüyü bilmemeleri gerektiğini bize göstermektedir.

Bunun neden olduğunu elbette anlayabiliyoruz, öyle değil mi?

Ve ayrıca bu itaatsizlik uyarısına eklenen ölüm tehdidi de (*Yaratılış 2:17*) yerine getirilecekti: öleceklerdi (*Yaratılış 3:19*). Sadece ağaçtan yemeleri yasaklanmakla kalmadı, aynı zamanda Aden bahçesinden de kovuldular (*Yaratılış 3:24*) ve böylece günahkârlar olarak onlara sonsuz yaşam verebilecek olan ağaca olan erişimlerini kaybettiler (*Yaratılış 3:22*).

Fakat bu felaketin içinde umut da vardı: *Yaratılış 3:15* ayetindeki bu umuda ön-müjde ya da “ilk müjde vaadi” denmektedir. Evet, bu ayet Kutsal Kitap'ta bulunan ilk müjde vadini ortaya koymaktadır. İlk defa insanlara, Düşüş'e rağmen Tanrı'nın hepimizin kurtuluşu için bir yol oluşturduğu söylenmektedir.

*9 Nisan Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yılan

Yaratılış 3:1, 2. Korintliler 11:3 ve Vahiy 12:7-9 ayetlerini okuyun. Yılan kim ve Havva'yı nasıl kandırıyor?

Ayetin son sözcüğü “yılandır.” Cümle yapısından vurgulama anlaşılıyor: “yılan” sözcüğü cümlenin sonunda, yani vurgulanıyor. Ayrıca “yılan” belirli tanımlığa sahip ve bu onun herkesçe bilinen bir varlık olduğuna, sanki okuyucunun da onun kim olduğunu önceden biliyor olması gerektiğine işaret ediyor. Böylelikle bu varlığın gerçekliği bölümün ilk cümlesinde doğrulanmış oluyor.

Elbette, Kutsal Yazılar yılanı Tanrı'nın düşmanı (*Yezaya 27:1*) diye tanımlıyor ve açıkça ona “İblis ya da Şeytan” diyor (*Vahiy. 12:9*). Aynı şekilde, eski Yakın Doğu'da, yılan kötülüğün gücünü temsil ediyordu.

“Şeytan işini fark edilmeden gerçekleştirebilmek için yılanı aracısı olarak kullanmayı seçti: bu aldatma hedefine gayet uygun bir maskeydi. O günlerde yılan yeryüzündeki en akıllı ve en güzel yaratıklardan biriydi. Kanatları vardı ve havada süzülürken, altın rengi ve parlaklığında, göz kamaştırıcı bir ihtişam sergiliyordu.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 53.

Kutsal Kitap iblisten bahsederken, o her ne şekilde görünürse görünsün sadece metafordan bahsetmiyor. Kutsal Yazı'da Şeytan sadece bir simge ya da kötülüğü veya insanlığın karanlık tarafını gösteren soyut bir ilke değil, gerçek bir varlık olarak tarif ediliyor.

Yılan kendisini Tanrı'nın düşmanı olarak tanıtmıyor. Tersine Tanrı'nın sözlerinden alıntı yapıyor, onları tekrarlıyor ve destekliyormuş gibi görünüyor. Yani, daha en başından Şeytan'ın Tanrı'dan alıntı yapmayı sevdiğini ve daha sonraları görüleceği üzere, Tanrı'nın Sözü'nden dahi alıntı yaptığını görebiliriz (*Matta 4:6*).

Ayrıca yılanın hemen kadınla tartışmaya girişmediğine dikkat edin, tersine ona Rab'bin onlara söylemiş olduğu şeye inandığını ima eden bir soru soruyor. Sonunda ise şu soruyu soruyor: “Tanrı gerçekten... dedi mi?” (*Yaratılış 3:1*). Böylelikle daha en başından bu varlığın ne kadar kurnaz ve hilekâr olduğunu görebiliyoruz. Ve göreceğimiz üzere bu kurnazlığı işe yaradı da.

Şeytan Aden bahçesinde günahsız Havva'yı aldatmayı başaramadıysa, biz çok daha savunmasız değil miyiz? Onun aldatmacaları karşısında sahip olduğumuz en iyi savunma nedir?

Yasak Meyve

Yaratılış 2:16, 17 ve Yaratılış 3:1-6 ayetlerini okuyun (ayrıca Yuhanna 8:44 ayetine bakın). Tanrı'nın Adem'e verdiği emirdeki sözlerle yılanın kadına söylediği sözleri karşılaştırın. Bu sözler arasındaki farklılıklar nelerdir ve bu farklılıklar ne anlama geliyorlar?

Tanrı'nın Adem ile olan konuşmasıyla (*Yaratılış* 2:16, 17), Havva'nın yılan ile olan konuşması arasındaki benzerliklere dikkat edin. Yılan sanki Tanrı'nın yerini almış da O'ndan daha bile doğrusunu biliyor gibi davranıyor. Yılan başta sadece kadının belki de Tanrı'nın yanlış anladığını ima eden bir soru sormakla yetindi. Fakat sonrasında açıkça Tanrı'nın niyetini sorguladı ve hatta O'nun söylediğinin aksini iddia etti.

Şeytan'ın saldırısı iki konu hakkındaydı: ölüm ve iyile kötüyü bilme. Tanrı açıkça ve üstüne basarak kesinlikle öleceklerini bildirmiş olmasına rağmen (*Yaratılış* 2:17), Şeytan, tersine ölmeyeceklerini söyleyerek neredeyse insanların ölümsüz olduğunu ima etti (*Yaratılış* 3:4). Tanrı Adem'in meyveden yemesini yasaklamış olmasına rağmen (*Yaratılış* 2:17), Şeytan, eğer yerlerse Tanrı gibi olacaklarını öne sürerek meyveden yemeleri için onları cesaretlendirdi (*Yaratılış* 3:5).

Şeytan'ın iki savı, ölümsüzlük ve Tanrı gibi olma, Havva'yı meyveyi yemeye ikna etti. Kadının Tanrı'ya itaatsizlik ederek meyveden yemeye karar verir vermez, sanki Tanrı artık yokmuş gibi ve O'nun yerine kendisi geçmiş gibi davranması tedirgin edicidir. Kutsal Kitap metni bu kişilik değişimini ima etmektedir. Hava Tanrı'nın sözcüklerini kullanıyor: Yasak meyve hakkındaki, "güzel... olduğunu gördü" (*Yaratılış* 3:6) değerlendirmesi, Tanrı'nın yaratımı hakkındaki "iyi olduğunu gördü" (*Yaratılış* 1:4) değerlendirmesini hatırlatıyor.

Bu iki ayartı, yani ölümsüz olma ve Tanrı gibi olma ayartıları, antik Mısır ve Grek dinlerindeki ölümsüzlük kavramının kökeninde bulunmaktadır. İlahi bir sıfat olduğuna inandıkları ölümsüzlüğe sahip olma arzusu, bu halkları (umdukları gibi) ölümsüz olmak için aynı zamanda ilahi statünün de peşinde koşmak zorunda da bırakmıştı. Bu düşünce tarzı el altından Yahudi-Hristiyan kültürlerine sızdı ve ruhun ölümsüzlüğü inancını doğurdu. Bu inanç bugün bile pek çok kilisede varlığını sürdürmektedir.

Günümüzde, her birimizin içinde tabiatımız gereği ölümsüz bir şey olduğunu öğreten tüm inançları bir düşünün. İnsan doğası ve ölümlerin durumu konularındaki anlayışımız bu tehlikeli aldatmacaya karşı bize nasıl güçlü bir koruma sağlamaktadır?

Tanrı'dan Saklanmak

Yaratılış 3:7-13 ayetlerini okuyun. Adem ve Havva neden Tanrı'nın karşısına çıkmamak için saklanma gereği duydular? Tanrı niye "neredesin" sorusunu sordu? Adem ve Havva yaptıklarını ne şekilde haklı çıkarmaya çalıştılar?

Adem ve Havva günah işledikten sonra çıplak olduklarını hissettiler çünkü Tanrı'nın varlığını yansıtan yücelik kıyafetlerini kaybetmişlerdi (*bkz. Mezmurlar 8:5, Mezmurlar 104:1, 2 ile karşılaştırın*). Tanrı'nın sureti günah yoluyla bozulmuştu. "Kendilerine önlük yaptılar" (*Yaratılış 3:7*) ifadesindeki "yaptılar" fiili, öncesinde sadece özne Yaratan Tanrı olduğunda kullanılmıştı. Sanki günahlarını örtmeye çalışırken Yaratan'ın yerini almış gibiydiler. Pavlus işte bu davranışı işlerle aklanma olarak görerak kınıyor (*Galatyalılar 2:16*).

Tanrı onlara yaklaşarak cevabını beklemediği bir soru soruyor: "Neredesin?" (*Yaratılış 3:9*). Tanrı Kayın'e de böyle bir soru soracaktı (*Yaratılış 4:9*). Tanrı elbette soruların cevaplarını bilmekteydi. O'nun soruları suçluların faydası için, onların ne yaptıklarının farkına varmaları ve aynı zamanda onları tövbeye ve kurtuluşa yönlendirmek sorulmuştu. İnsanların günah işlemeye başladığı andan beri Rab onların kurtuluşu ve kefareti için çalışıyordu.

Aslında tüm senaryo araştırmacı yargılama kavramını yansıtmakta ve yargıcın suçluyu hükme hazırlamak için (*Yaratılış 3:14–19*) sorgulamasıyla başlamaktadır (*Yaratılış 3:9*). Fakat O bunu aynı zamanda tövbeye teşvik etmek için yapmaktadır ki nihayetinde kurtuluşa götürecektir olan budur (*Yaratılış 3:15*). Bu tüm Kutsal Kitap boyunca görülen bir temadır.

En başta, Adem ve Havva ikisi de günahkârların genelde yaptığı gibi birbirlerinde kabahat bulmaya çalışarak suçlamadan kaçınmayı denediler. Adem Tanrı'nın sorusuna, suçlunun Tanrı'nın kendisine verdiği kadın olduğunu söyleyerek cevap verdi (*Yaratılış 3:12*)—kendisini o yönlendirmiş. Kadının hatasıydı (ve aynı zamanda Tanrı'nın hatası olduğu da ima ediliyor), onun değil.

Havva da kendisini aldatanın yılan olduğunu söyleyerek karşılık verdi. İbranicedeki *nahsa*, yani (*Yaratılış 3:13 ayetindeki*) "aldatma" sözcüğü, insanlara sahte umutlar vermek ve onların doğru şeyi yaptıklarını sanmalarını sağlamak anlamına gelmektedir (*2. Krallar 19:10, Yeşaya 37:10, Yereyia 49:16*).

Adem, meyveyi kendisine verenin o olduğunu söyleyerek kadını suçladı (bu kısmen doğrudur) ve Havva da kendisini aldattığını söyleyerek yılanı suçladı (bu da kısmen doğrudur). Fakat sonuçta her ikisi de suçlu oldu.

Kendi yaptıkları için başka birini suçlamaya mı çalışıyorlardı? Bizim de aynı tuzağa düşmemiz neden çok kolaydır?

Yılanın Kaderi

“Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın” (Yaratılış 3:15). Rab burada yılanı ne söylüyor ve bu ayetlerde işaret edilen umut nedir?

Tanrı yargılamasına yılanla başlıyor çünkü tüm bu oyunu başlatan oydu. Aynı zamanda, bu anlatıda lanetlenmiş olan tek varlık yilandır.

Burada Yaratılış'ın bir çeşit “tersine çevrilmesine” ulaşıyoruz. Yaratılış yaşamın, iyinin takdir edilmesinin ve bereketlerin yolunu açmışken, yargılama ölüme, kötülüğe ve lanetlere (fakat aynı zamanda kurtuluş umuduna) yol açmaktadır. Karamsar, ezilen yılanın toprak yemesi tasvirine (Yaratılış 3:14), bir peygamberlik sözü biçiminde ortaya çıkan insanlığın kurtuluş umudu eşlik etmektedir. Adem ve Havva'nın birazdan açıklanacak olan cezalarından bile önce, Rab onlara kurtuluş umudunu verdi (Yaratılış 3:15). Evet, günah işlemişlerdi; evet, günahları yüzünden acı çekeceklerdi ve evet, günahları yüzünden öleceklerdi de. Fakat tüm bunlara rağmen, nihai umut, kurtuluş umudu oradaydı.

Yaratılış 3:15 ayetini Romalılar 16:20, İbraniler 2:14 ve Vahiy 12:7 ayetleriyle karşılaştırın. Kurtuluş tasarısı ve onunla birlikte büyük mücadele bu ayetlerde ne şekilde açıklanmıştır?

Yaratılış 3:15 ayetiyle Vahiy 12:17 ayeti arasındaki benzerliklere dikkat edin: ejderha (yılan), öfkelendi (düşmanlık); soy (züriyet); Aden bahçesindeki kadın ve Vahiy 12:17 ayetindeki kadın. Düşüş ile birlikte Aden bahçesine taşınan savaş (büyük mücadele) zamanın sonuna kadar sürecek. Şeytan'ın mağlup edileceği, yani başının ezileceği vaadi öncesinde Aden bahçesinde verilmiş olsa da, bu konu, onun nihai ölümünü tarif eden Vahiy kitabında daha etraflıca açıklanmıştır (Vahiy. 20:10). Yani, daha en başından, kötülüğü bilmekle gelen korkunç karışıklıktan çıkmanın bir yolu olacağına dair umut insanlığa verilmişti. Bu umudu hemen şimdi hepimiz paylaşabiliriz.

Yeryüzündeki günah ve kötülüğün başladığı Aden bahçesinde Rab'bin kurtuluş tasarısını açıklamaya başladığını görmek neden son derece teselli edicidir?

İnsanın Kaderi

Yaratılış 3:15-24 ayetlerini okuyun. Düşüşün bir sonucu olarak Adem ve Havva'ya ne oldu?

Tanrı'nın yılanı verdiği hüküm açıkça bir lanet olarak tanımlansa da (*Yaratılış 3:14*), kadına ve adama verdiği hüküm öyle değildi. "Lanet" sözcüğü bir daha sadece bir kere ve "topraktan" bahsederken kullanıldı (*Yaratılış 3:17*). Yani, yılanın tersine, Tanrı'nın adam ve kadın için başka planları vardı. Onlara yılanın sunulmayan bir umut sunuldu.

Kadının günahının sebebi yılanla olan işbirliği olduğu için, Tanrı'nın kadın için olan hükmünü açıklayan ayet, yılanın hükmüyle ilişkilendirildi. Yaratılış 3:16 ayeti 3:15'in hemen ardından gelmekle kalmıyor, aynı zamanda iki peygamberlik sözü arasındaki benzerlik, açıkça Yaratılış 3:16 ayetindeki kadınla ilgili olan peygamberlik sözünün, Yaratılış 3:15 ayetindeki Mesih'le ilgili olan peygamberlik sözüyle bağlantılı olarak okunması gerektiğini belirtiyor. Bu sebeple, Tanrı'nın çocuk doğurmak da dahil kadın hakkındaki hükmü, kurtuluşun olumlu bakış açısından anlaşılmalıdır (*1. Timoteos 2:14, 15 ile karşılaştırın*).

Adamın günahı Tanrı'yı dinlemek yerine kadını dinlemek olduğu için, adamın yapıldığı toprak lanetlendi (*Yaratılış 3:17*). Bunun sonucu olarak adam çok çalışmak zorunda kalacak (*Yaratılış 3:17-19*) ve sonrasında da geldiği toprağa dönecekti (*Yaratılış 3:19*). Bu asla olmaması gereken, Tanrı'nın asıl tasarımında yeri olmayan bir şeydi.

Bu umutsuz ölüm bekleyişi karşısında, Adem'in doğum yapabilmesinde yaşam umudu gördüğü kadına dönmüş olması kayda değerdir (*Yaratılış 3:20*). Yani, Adem ölüm cezasında bile yaşam umudunu görmüştü.

Bu arada, her sevgi dolu anne babanın yapacağı gibi, Tanrı onlar için kötüyü değil sadece iyi olanı istemişti. Fakat madem artık kötüyü biliyorlardı, Tanrı onları kötüden korumak için yapabileceği her şeyi yapacaktı. Bu sebeple, bu hükümler sırasında bile, Tanrı'dan şüphe duymaları için hiç bir sebepleri yokken (gerçek anlamda cennette yaşıyorlardı), O'nun sözlerinden ve O'nun kendilerine olan sevgisinden şüphe ederek, açıkça ve bariz bir biçimde Tanrı'ya itaatsizlik etmiş olmalarına rağmen, ilk anne babamız için tüm umutlar kaybedilmemişti.

"Bilmenin" özünde iyi bir şey olduğunu düşünme eğiliminde olsak da, neden her zaman durum böyle değildir? Bilmemek bizim için daha iyi olacak şeylerden bazıları nelerdir?

EK ÇALIŞMA: “Yaşam ağacı” ile “iyiliği ve kötülüğü bilme ağacı” arasındaki bağlantıya dikkat edin. Her ikisinin de “bahçenin ortasında” (*Yaratılış 2:9*) olması, bu bağlantıyı zaten ortaya koyuyordu. Fakat nerede oldukları dışında bu iki ağaç arasında başka bağlantılar da vardı. İnsanların yaşam ağacına erişimlerini yitirmiş olmalarının ve en azından mevcut durumda sonsuza dek yaşayamıyor olmalarının sebebi, Tanrı’ya itaatsizlik ederek iyiliği ve kötülüğü bilme ağacının meyvesini almış olmalarıdır. Bu bağlantı derin bir ilkeyi vurgulamaktadır. Ahlaki ve manevi tercihlerin biyolojik yaşama etkileri bulunmaktadır. Süleyman oğluna şöyle öğretmişti: “Oğlum, unutmaya öğrettiklerimi, aklında tut buyruklarımı. Çünkü bunlar ömrünü uzatacak, yaşam yıllarını, esenliğini artıracaktır” (*Süleyman’ın Özdeyişleri 3:1, 2*). Bu bağlantı gelecekteki göksel Yeruşalim’de yeniden ortaya çıkmaktadır. Yaşam ağacı orada “kentnin anayolunun ortasında” bulunmaktadır (*Vahiy. 22:2*).

“Allah Havva’yı yarattığında, O’nun adama üstün ya da ondan aşağı olmasını tasarlamadı, tersine o her konuda adamla eşit olacaktı. Kutsal çiftin birbirlerinden ayrı hiçbir alakaları olmayacak, fakat her biri düşüncede ve davranışta ferdi olacaktı. Fakat ilk günahı işleyen Havva olduğu için, Rab ona Adem’in kendisine hükmedeceğini söyledi. Havva kocasına tabi olacaktı ve lanetin ilk parçası buydu. Pek çok durumda, lanet kadının payına ıstırap düşmesine yol açtı, yaşamını bir yüke çevirdi. Adam, Allah’ın kendisine verdiği üstünlüğü keyfi olarak güç kullanmak suretiyle pek çok açıdan kötüye kullandı. Sınırsız bilgelik de, onlara bir sınanma hakkı daha tanıyarak insan ırkını ikinci bir denemeye sokan kurtuluş planını tasarladı.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 3. cilt, s. 484.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı Aden bahçesinde Adem’in karşısına çıktı ve sadece suçunu kanıtlamak için değil, aynı zamanda onu tövbeye yönlendirmek için sorular sordu. Bu motif Kayın bahsinde (*Yaratılış 4:9, 10*), Tufan’da (*Yaratılış 6:5–8*), Babil Kulesi’nde (*Yaratılış 11:5*) ve Sodom ile Gomorra bahsinde (*Yaratılış 18:21*) yeniden ortaya çıkıyor. Bu olaylarda araştırmacı yargılama kavramı ne şekilde ortaya konmaktadır?
2. Havva neden iyiliği ve kötülüğü bilme ağacından yemenin kendisine bilgelik vereceğini düşündü? Biz de içinde bulunduğumuz şartlarda benzer hatalar yapmaktan, yani Tanrı’nın bize sunmuş olduğundan daha “iyisini” umut ederek Tanrı’nın Sözü’ne karşı koymaktan nasıl kaçınabiliriz?